

Egyházi Látogató

XIV. ÉVFOLYAM 5. SZÁM A WASHINGTONI MAGYAR REFORMÁTUS EGYHÁZ HAVILAPJA
2008. JANUÁR

**„DE NEM ÉRTÜK KÖNYÖRGÖK CSUPÁN,
HANEM AZOKÉRT IS, AKIK AZ Ő SZAVUKRA
HISZNEK ÉNBENNEM; HOGY MINDNYÁJAN
EGYEK LEGYENEK ÚGY, AHOGYAN TE,
ATYÁM, ÉNBENNEM, ÉS ÉN TEBENNED, HOGY
ŐK IS BENNÜNK LEGYENEK, HOGY ELHIGGYE
A VILÁG, HOGY TE KÜLDTÉL EL ENGEM. ÉN
AZT A DICSŐSÉGET, AMELYET NEKEM
ADTÁL, NEKIK ADTAM, HOGY EGYEK
LEGYENEK, AHOGY MI EGYEK VAGYUNK...”**

Jézus főpapi imája (János evangéliuma 17,20-22)

Zhang Wanlong: Öt kenyér és két hal

ÖKUMENIKUS IMAHÉT

Az egyetemes keresztyén imahét története száz éves múltra tekint vissza. Lényege az, hogy a keresztyénség sok felekezetre szakadt családja ezen a héten a körülmények diktálta módon valahol naponta, máshol, mint mi is, egyszeri alkalommal találkozik, hogy megerősödjön korunk ökumenikus látásában, és átélje Szcenci Molnár Albert zsoltárfordításának mélységes igazságát: *Íme, mily jó és mily nagy gyönyörűség / Az atyfiak között az egyesség, / Ha békében együtt laknak, Mint a balzsam egymásra úgy hatnak. / Mint a harmat, úgy éltetik egymást, / Csak oda küld az Úr áldást.* A washingtoni katolikus közösséggel való együttlétünkben mi is látható jelét adjuk az atyafiak közötti egységnek és arra Isten áldását kérjük.

Amikor János evangéliumában Krisztus főpapi imádságához érkezem (Jn 17), megvallom, mindig megremeg a szívem. Azt érzem, amit Mózes érzett az égő csipkebokornál, amikor Isten szavát hallotta: *Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állasz.* Mert mi is valami nagy és szent dolognak vagyunk tanúi. Megható és szent pillanat, amikor egy ember fennhangon imádkozik. Hát még amikor az Istenfia teszi azt! Mert itt Jézus imádkozik. Fennhangon, hosszan-hosszan könyörög Istenhez. És mi imádsága közben bepillantást nyerünk abba a szent titokzatosságba, amikor a halálra készülő, önmaga megáldoztatását előkészítő Jézus főpapi imáját mondja.

Tanúi vagyunk az Atya és a Fiú időtlen egysége felséges misztériumának. Igen, megremeg a szívem, mert ebben az imában rólam van szó. Mily csodálatos: Megváltónk már útban van a kereszt felé. Jól tudja mi vár rá: kimondhatatlan szenvedés és halál. De nem panaszkodik. Nem is magára gondol a kereszt tövében, hanem figyeld csak: *Atyám, azokért imádkozom, akiket nekem adtál*, azaz a 12, a 70, az 500 tanítványért, de nem csak érettük, hanem mindazokért, akik az ő beszédükért hisznek majd. Jézus tehát mindazokért könyörög, akik az azóta eltelt 2000 év alatt az Ő követőivé váltak ezen az egész földön, és azokért, akik csak majd a jövőben hallják beszédét, hisznek Benne, és csatlakoznak a Benne hívők seregéhez. Mi ezt az Igét bátran magunkra is vonatkoztathatjuk. Jézus reád is gondolt, amikor azokért könyörgött, akik ma hallják az Ő beszédét. És abba is beleremeg a szív, amit kér. Mert mit is kér Jézus számunkra? Azt, hogy mindazok, akik hisznek majd Őbenne: *Mindnyájan egyek legyenek*. Mint ahogy egy az Atya a Fiúval, és a Fiú az Atyával, ők is egy legyenek az Atyában és a Fiúban. Annyira szíven viselte Jézus a Benne hívők lelki egységét, hogy főpapi imádságában ötször is visszatér erre a kérésre. Eszerint Jézusnak kifejezett akarata, mondhatnánk végrendelete, hogy mi mindnyájan, akik Őt megismertük és követői vagyunk, olyan szent és misztikus egységet alkossunk ezen a földön, mint az Atya és Fiú a mennyben.

De hogyan válhat ez az egység valóra, amikor oly sok különböző dogma és hitbeli meggyőződés osztja meg a keresztyének táborát? Az egyik csoport a történelmi egyházak tagjának vallja magát, a másik a szabadkeresztyének táborát választja. Az egyik a gyermekkeresztséget gyakorolja, a másik a felnőtt keresztség híve. Az egyik a féltve őrzött apostoli tradíciót vallja, a másik a reformáció vívmányaira hivatkozik. És a protestantizmuson belül Amerikában több, mint 325 bejelentett felekezetet tartanak számon,

és ezek közé nem is számítják nagyon sok üzlethelyiség templomnak kikiáltott előszobáit... Hogyan lehet hát ennyi különbség láttán egységről beszélni? Talán úgy, és van ilyen vélemény, hogy ki-ki adja fel a maga hitbeli meggyőződését, fogadjon el egy közös hittant, és annak alapján egyesüljenek. A másik azt mondja, le kell rombolni a felekezeti válaszfalakat és egy nagy közös egyházban egyesülni. De hát melyik legyen az a normál hittan, és melyik legyen a közös egyház?

Jézus nem ilyen egységre gondolt. Főpapi imájában nem olyasvalamit kért, ami még nincs meg, amit ki kellene dolgozni, hanem azt, ami már megvan: *Ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, ők is bennünk legyenek*. Itt tehát egy sokkal mélyebb, ha úgy tetszik sokkal magasabb egységről van szó. Nem a hittankönyvben, és nem az egyházszervezetben kell nekünk eggyé válni. Ilyen egységre nem fogunk soha eljutni, hiszen ez nem egység lenne, hanem egyformaság. Nem unitás lenne, hanem uniformitás. Az nem baj, hogy különböző dogmatikai látások, hitbeli meggyőzések, más-más felekezetek vannak, hiszen Jézus személye és evangéliuma oly végtelenül gazdag, hogy egyformán megragadni, egyetlen formába önteni és úgy megélni lehetetlen vállalkozás lenne. Nem hittani látásban, nem egyházi keretben kell nekünk egynek lennünk, hanem, ahogy Jézus mondta, az Atyában és a Fiúban. Mit jelent ez? Azt, hogy akármennyire különbözünk is tanbeli kérdésekben, egy vagyunk az Atya Istenben való hitben és a Jézus Krisztusban, és abban, hogy ez a hit hassa át, sőt formálja át a mi keresztyén életünket nem egymás, hanem Krisztus hasonlatosságára, úgy, ahogy Pál apostol átélte a damaszkuszi úton: *Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus*. És ha te, a római katolikus keresztyén Krisztusban vagy, ha te, református, evangélikus, baptista, metodista

keresztyén Krisztusban vagy, és ha az afrikai, ázsiai keresztyén Krisztusban van, akkor egy vagyunk. Akkor van valami, helyesebben szólva van Valaki, Aki minden távolságon és különbözőségeken felül összeköt bennünket. És ez a Krisztusban való hit, amely egyesít bennünket oly nagy, és oly jó, és oly szép, hogy közben elfeledjük azt, ami egymástól elválaszt bennünket. Elfogadjuk a felekezeti megnevezéseket, a liturgiai különbséget, a dogmatikai eltéréseket, és amikor azok jelentkeznek, nem ütünk szabványokra, mint a középkorban tették Krisztus követői, hanem együtt visszük a különbségeket Krisztus keresztségéhez, Aki minden mindenkiben. Akkor a hangsúly nem arra esik, hogy mi a katolikusok, és ti a protestánsok, akkor elfeledjük a századok bűnös megkülönböztetéseit, azt, hogy mi vagyunk az igazhitűek és ti az eretnekek. A hangsúly átkerül valami fontosabbra, arra, hogy mi Isten-hívők, Krisztust követők, és Őbenne egymást elfogadóak és egymást szeretők, egymás hitét tisztelők vagyunk. Mert akkor már nem az a fontos, ami elválaszt, hanem ami egyesít. Korunk ökumenikus keresztyénsége ezt a megértést nyújtja. Ezt kell megélnünk nem csak egy alkalmi együttlétnben, hanem keresztyén életünk minden kihívásában.

De hát miért fontos az, hogy mindnyájan egy legyenek, akik Jézusban hisznek? Azért, mert a keresztyének egysége soha nem öncél, hanem mindig feladat. Jézus ezt így nevezi meg: *Hogy elhiggye a világ...* Mert a világ szeme rajtunk van. Voltak idők, amikor a világ gyűlölete és haragja volt a keresztyén egyházon. Mily kegyelem, hogy ma a világnak nem kardja, hanem szeme van rajtunk. A világ látni akar valami jót, valami szépet, valami igazat. A világ keresi az életformáló ideálokat. Szenczi Molnár Albert előbb idézett szavaival, a világ balsamot vár a sok-sok sebre. Pál apostol így mondja ezt: *A világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését.* Nem csak a cserkészek, de minden keresztyének indulója hát: *Ránk vár a világ...*

Dr. Bertalan Imre

Füle Lajos:

„HOGY MINDNYÁJAN EGYEK LEGYENEK”

Ján 17, 21

KRISZTUS egyháza, e széthullt edény,
élő vizét tört cserepekben őrzi,
s vannak, akik még tovább tördelik.
Amikor elment, így imádkozott
pedig: „mindnyájan egyek legyenek,
amint Te bennem és én Benned **ATYÁM!**”

Mi pedig hitünkben falat emelünk,
pedig híd kell a szakadékon át
felekezettől felekezetig,
néptől népig, lélektől lélekig.
Hisz egy nevünk van: emberek vagyunk,
egyképpen szánt a bűn ekéje rajtunk,
egyképp gyötör meg minden fájdalom,
s ha a Föld bármely pontján dúl a harc,
keresztyénségünk csődje benne van.

Tanuljuk hát a főpapi imát,
s minden imánknak refrénje legyen:
a kegyelemben és a szeretetben,
az **ATYÁBAN** és a **FIÚBAN** egyek
legyenek végre, kik Őt követik!

Mert a bűnnek nincs felekezete,
s a kegyelemből sincs kiközösítve
sem nép, sem ember, sem felekezet.
ISTEN előtt nem fontosak a formák,
csak a szív fontos: „Szeresd az **URAT**
teljes szívedből...!” És a bizonyíték:
felebarátodat, mint magad szeresd!

Hirdetések – Közlemények

- Következő istentiszteletünket **2008. február 24-én**, délelőtt 11 órától tartjuk a Wesley Theological Seminary kápolnájában:
**4500 Massachusetts Ave., NW,
Washington, D.C., 20016.**
Az istentiszteleti alkalomra, és az azt követő szeretetvendégségre mindenkit hívunk és várunk.
- Az ÚR asztalára a virágot *Decsi Jolán* adományozta édesapja, *Decsi Sándor* emlékére.
- Kérjük, hogy aki beteg, vagy akinek betege van, és igényel lelkipásztori szolgálatot, jelentse a lelkipásztoroknak vagy a presbitereknek.
- Egyházunk az interneten: **WWW.REFWASHINGTON.ORG**
- Új szószéki terítőnkkel gazdagodott gyülekezetünk: *Bárczay Katalin* és családja *Bárczay István* emlékére ajándékozott kalotaszegi írásos terítőt közösségünknek.
Fedor Edit (Nagykapos) az általa készített horgolt terítőket Virginiában élő családján keresztül juttatta el egyházunk számára karácsonyi istentiszteletünk alkalmával. Köszönjük az adományokat!

Lelkipásztorok Elérhetősége

Dr. Bertalan Imre

Telefon: (301) 493-5036

E-mail: ibertalan@verizon.net

Kovács Zoltán

Telefon: (202) 885-8731

E-mail: zoltaan@tvn.hu

Az ÚR legyen és maradjon gyülekezetünk őrző Pásztora!

CSÁKVÁRY ZOLTÁN: ÚJÉVI IMÁDSÁG

Ki jelen vagy a tűzben és a jégben,
Csillagok közt és bányák mély ölén,
Sötét árnyékban, fénylő napsütésben,
Madárdalban és kis gyermek szemén.
Ki igazgatod sorsok fordulását,
Romokból építsz boldog holnapot,
Hozzad küldjük ma szívünk imádságát
Uram, ne hagyd el árva magyarod!

Ne hagyd el őket, akik téged hívnak
A mélységből kiáltva szent neved.
Meváltást váró rongyos rabjaidnak
Add meg, Uram, a napi kenyeret.
Segítsd őket, kik mindig másnak vetnek,
Kiknél az éhség elsőnek kopog,
Mert áldásodból csak akkor ehetnek,
Ha a zsarnok vérebje jóllakott.

Takard be őket tél hidege ellen!
Hozz sebeikre enyhe gyógyulást!
Adj, Uram, nekik áldó két kezeddél
Bő szüretet és gazdag aratást!
Légy velük, akik verejtékben ázva
Az új Bábelhez hordják a követ,
S mentse meg őket irgalmad csodája,
Amikor a torony mindent eltemet.

Minden áldásod, amit nekünk szántál
Oszd ki közöttünk az újév során,
Hogy túl a tél lidércnyomásos álmán
Élőket köszöntsön a napsugár.
Add, hogy túléljék, amit rájuk mértek,
Keresztre verték, adj hozzá erőt.
Adj nekik, Uram, száz kísértő féynél
Fénylőbb csillagot, égi vezetőt.

Vezesd őket, hogy soha, soha többé
El ne tévelyedjen a mi nemzetünk.
Légy velük, Uram, most és mindörökké,
Akkor is, mikor mi már nem leszünk.
Akkor is, mikor jó a boldog holnap,
S parányi sorsunk emléke sem él,
Sárga csontvázunk felett zöld fű sarjad,
Szívünk porával messze szállt a szél.

Ki jelen vagy a tűzben és a jégben,
Csillagok közt és bányák mély ölén,
Sötét árnyékban, fénylő napsütésben,
Madárdalban és kis gyermek szemén,
Ki igazgatod sorsok fordulását,
Uram, ne hagyd el árva magyarod,
Hallgasd meg szívünk újévi imáját,
És legyen minden úgy, mint akarsz.